

Adhj13 2017 Mt. 10,37-42

Het evangelie van vandaag, broeders en zusters, is het slot van het tiende hoofdstuk van Mattheüs, dat helemaal handelt over de roeping en de zending van de leerlingen.

Op het eerste gehoor klinken die woorden niet erg aantrekkelijk en wervend. “Wie vader of moeder meer bemint dan mij, is mij niet waardig. En wie zijn kruis niet opneemt en mij volgt, is mij niet waardig.”

Wat moeten wij met die woorden? En ‘leven verliezen’, is het leven voor heel veel mensen al niet zwaar genoeg, en het kruis dat krijg je vanzelf wel. Wat moeten wij met die woorden? Wordt het leven ons dan eigenlijk niet gegund door God? Je zou het haast denken als je Jezus vandaag hoort. En toch.

Misschien zegt een dergelijke reactie meer over onszelf dan over de woorden van Jezus. En wat ons als harde woorden in de oren klinkt, wordt op tal van plaatsen in de wereld als een heel herkenbare realiteit ervaren. Je zult maar in Egypte wonen of in Syrië, of in een van de Afrikaanse landen waar de christenen te lijden hebben onder terreur en achterstelling.

Op 26 mei werd een aanslag gepleegd op twee bussen met koptische christenen die op weg waren naar het klooster van de heilige Samuel. De pelgrims, onder wie veel vrouwen en kinderen kregen nog de keus: Jezus afzweren en Allah aannemen of de dood. Een van de kinderen aarzelde – kunt u zich dat voorstellen - tot de moeder tot het kind zei: ‘nee, wij zijn en blijven christen’. Die keuze bezegelde de dood.

Wat zou u, wat zou onze keuze zijn geweest?

Of een ander verhaal dat ik tussen mijn preeknotities vond. Daaruit bleek dat ik ooit als invaller op deze zondag heb gepreekt. Geen mooi uitgeschreven verhaal, maar wat krabbels zonder datum. Die troffen me nu ik ze opnieuw onder ogen kreeg. Ik had die dag afscheid genomen van een kleine zuster van Charles de Foucauld, die terugkeerde naar de woestijn in Niger. Daar woont ze al jaren tussen de nomaden in een tent samen met een paar medezusters. Ze was naar Europa overgekomen voor een operatie, maar nu wilde ze kost wat kost weer terug naar haar mensen in de woestijn. De familie drong aan dat ze nog wat zou blijven, het zou haar goed doen na de operatie. Er waren er ook die zeiden of in elk geval dachten: ‘wat haal je je in je hoofd om weer terug te gaan? Brandende hitte, minder dan niets om van te leven.’ Elke dag dezelfde kost: ‘s morgens gierst gekookt in geitenmelk, ‘s middags gierst in water gekookt met gedroogde peper, ‘s avonds gierst in melk gekookt. En verder sterke thee. Die eentonigheid in het menu valt niet mee, zo vertelde ze, maar wij hebben in elk geval te eten, de mensen eten soms helemaal niet bij gebrek aan voedsel.’ En het eind van haar verhaal was: ‘Ik ga liever vandaag terug dan morgen. Mijn plaats is daar, de liefde van Jezus dringt me naar mijn mensen te gaan.’ Ze houdt van haar ouders en ze is in die dagen graag bij haar broers en zussen geweest. Maar haar plaats is elders, daartoe weet ze zich geropen.

Wat zou u, wat zou onze keuze zijn geweest?

U kunt deze twee voorbeelden vermoedelijk gemakkelijk aanvullen met verhalen, waarin mensen voor een fundamentele keuze kwamen te staan. Wat of wie kwam voor hen op de eerste plaats? Of anders gezegd: wat is mijn roeping, mijn weg en wat heb ik daar voor over? Blijf ik er trouw aan, ook als het kost, ja als het alles kost, of gooi ik het dan op een akkoordje of nog erger, haak ik dan af, omdat mijn hachie me dierbaarder is. Maar wat is dat?

Niet iedere leerling van Jezus hoeft naar Afrika te gaan en hopelijk komen we ook niet in een situatie terecht zoals onze koptische zusters en broeders in Egypte onlangs, maar niemand ontkomt op zijn levensweg aan het maken van keuzes. Gaan in het spoor van Jezus wil niet zeggen, dat al het andere niet telt of niets waard is. Je mag dankbaar zijn voor allen die je leven mee vorm hebben gegeven, ouders, familie en heel die kring van opvoeders en vrienden, maar op een zeker moment begint een heel eigen traject. En dat was tot voor kort in onze cultuur ingebed in een brede christelijke bedding, maar intussen is het anders en lijkt het er op dat we in een situatie terecht komen waar we ons kunnen spiegelen aan die eerste leerlingen. Onbegrip, afwijzing en soms zelfs vervolging.

Gaan we de weg van de ware Adam, die Gods eer hoog heeft gehouden in zorg voor mensen tot het uiterste, die zich verzet heeft tegen alle vormen van knechtschap om mensen de vrijheid van de kinderen Gods te schenken, die ieder en allen wil binnenvoeren en meenemen in die leven vullende liefde van de Vader, die het hart van zijn leven was?

Het is de enige roeping die telt: de liefde van God vrij spel geven in je leven, alles zetten op de kaart waarbij je niet zelf de eerste plaats inneemt, maar waar het koninkrijk van God, Zijn zorg voor mensen, voorop staat. Het is een droom om voor te gaan.

Maar Jezus zet de leerlingen daartoe vandaag met beide benen op de grond. Want je komt terecht in een wereld met tegenstand, waar die liefde kost en keuzes vereist die in je vlees snijden en meer dan dat.

Dan komt het aan op onderscheiding en trouw. Onderscheiding, want wat is echt leven in Gods naam? Is het de glitter van het ogenblik die je verblindt of is er het vuur van de Geest dat de glans van de onbaatzuchtige liefde in je doet oplichten? Waarvoor kies je, waarvoor kiezen wij als leerlingen van Jezus? En durven wij die keuze bevestigen, ook als het erom spant en alles vraagt?

Wij hoeven niet allemaal naar Niger of een Egypte, maar als leerlingen van Jezus is er de dagelijkse vraag: voor wie of wat geef ik mijn leven? Niet allen zijn geroepen om op tocht te gaan, maar allen zijn we geroepen om de deur van ons hart niet te sluiten om de beker koud water te kunnen reiken aan wie in het voetspoor van Jezus aan de deur klopt met een woord van vrede en leven.

Voor wie of wat kies je, wie of wat loop je achterna? De Geest moge ons hart bemoedigen en sterken tot het maken van de juiste keuze, opdat er leven mag opbloeien waar het zaad zich verliest. AMEN.